

²²Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmisséggel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartoán, tiszta szívből szeressétek, ²³mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és marandó igéje által. ²⁴„Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull, ²⁵de az ÚR beszéde megmarad örökké.” Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.

Kedves Testvéreim!

Talán nincs is olyan időszak, amikor valamelyik gyermekünkön ne lennének lila foltok.

Ezeket általában maguk gyűjtik be azzal, hogy valamelyik testrészüket beütik valahová, mert figyelmetlenek, vagy mert a játék hevében találkoznak egymás könyökével, térdével. Dani fiunk esetében már meg sem lepődünk, hogy kisebb nagyobb lila foltokkal érkezik haza az iskolából, mindezt úgy, hogy - úgy tudjuk - nem verekszik. És a leghetlenebb helyeken bukkannak elő az ütésnyomok. Vince a múltkor az asztallal találkozott, és a szeme alatt éktelenkedett hetekig az a bizonyos lila folt, kislányunk Hanga a kezét és a lábát szereti odacsapni valamihez, aminek következménye az elszíneződés.

De igazságtalan lennék, ha csak a gyerekekről beszélnék, mert nekünk felnőtteknek is sikerül – nem is olyan ritkán – begyűjteni ezeket a szép színes jeleket, az ajtófélfák, kilincsek és asztalok, nem csak a gyerekek számára jelentenek állandó veszélyt.

A lila folt a legtöbb esetben figyelmetlenség eredménye, és több napig, vagy akár hetekig figyelmeztet a hibánkra.

De vajon csak a testünkön jelennek meg ezek a lila foltok? Tele van lila folttal az ember lelke is. Mert figyelmetlenek vagyunk, mert nem figyelünk oda az Isten útmutatására, pedig ő figyelmeztet bennünket, ne tedd, mert megütöd magadat. És a foltok sokáig ott maradnak. Ha kinyitjuk a Bibliát, akkor mindjárt az elején találkozunk ezzel, mert Ádám és Éva rögtön az elején begyűjtik lelkük lila foltját, amely olyan sebet ejtett, ami azóta sem gyógyult be. Vagy az ő gyermekeik Káin és Ábel szomorú története, amelyben Káin megöli a testvérét Ábelt, és kitörölhetetlen foltként ragad rajta tettének következménye.

A testi ütésnyomaink és a lelki foltjaink között van azonban egy nagyon lényeges különbség. Míg a testünkön lévő lila foltok idővel eltűnnek, a lelki foltokat nem gyógyítja az idő múlása. Mert évek múlva is ugyanúgy tör elő belőlünk elkövetett bűneink, vétkes adósságaink következménye. Ezek a lila foltok sokáig fájnak, és újra és újra felszínre kerülnek.

Advent van. Az adventi idő böjti időszak a bűnbánat ideje. Az Isten előtt való megállás időszaka. Ahogyan húsvét előtt nagybőjtben a valamiről való lemondás az, ami a köztudatban benne van, úgy itt a karácsony előtti kisböjti időszakban talán egy másfajta böjt, az, ami előkerül. A böjt mint a bűnbánat ideje. Az adventi időszak liturgikus színe a lila. Ezt használjuk az oltárterítőkön az evangélikus templomokban, de az adventi koszorúkon is meg szokott jelenni. Nem ismerem pontosan az egyházi év színeinek kialakulásának történetét, mindenesetre érdekesnek találom a lila foltok kapcsán ezt az egybecsengést.

Említettem, hogy amíg az idő begyógyítja a bőr elszíneződését, addig a lelki lilánkra ez nem igaz.

De akkor mi az, ami ebben megoldást lehet? Mi az, ami eltünteti a lila foltjainkat.

Mára kijelölt ígénk Péter apostol leveléből így kezdődik: ²²Tisztítsátok meg lelketeket...

De jó lenne, ha az valóban így működne, hogy meg tudom tisztítani a lelkemet. Pedig sokan mondják, tanácsolják ezt manapság is. Tisztítsd meg a lelked, hogy alkalmas legyél az Isten országára. Tartsd meg a tízparancsolatot, és akkor majd meglátod, hogy Isten is megáldja a te életedet.

Ez fordított gondolkodás. Nem, az ember képtelen megtisztítani a lelkét. Olyan ez, mintha valakinek azt mondanánk, hogy itt vannak ezek az ablakok a templomban, tisztítsd meg őket. Tudni kell, hogy ezek az ablakok nem nyithatóak. Ha bent vagyok a templomban, akkor nem tudom megtisztítani kívülről az ablakot.

Persze erre azt mondjuk, hogy menjünk ki. Igen ám, de kívül rácsok vannak, amelyeket le kellene szerelni ahhoz, hogy tisztogatni tudjunk. Ehhez pedig nem elég egy rongy.

Ha a lelki ablakunk tisztogatását nézzük, akkor mi csak az egyik oldalt tudjuk megtisztítani, a másik oldalhoz segítség kell.

És erről szól az adventi időszak, de erről szól az egész keresztyénség is, hogy Isten segít. Segít, méghozzá azzal, hogy eljön hozzánk. Szeretne megtisztítani bennünket, szeretné a mi életünk ablakát tisztára mosni.

Advent – a közhiedelemmel ellentétben nem azt jelenti, hogy várakozás. A latin adventus Domini kifejezésből származik az elnevezés, ami annyit tesz: az Úr eljövele.

Jézus Krisztus eljövele. Jézus eljövetelére, arra, hogy az Isten fia a földre született karácsonykor emlékezik a világ, ekkor ünnepeljük Jézus születésnapját. De Jézus nem csupán 2000 év jött el. Valljuk vele kapcsolatban – ahogyan a hitvallásban ma is mondtuk – eljön ítélni élőket és holtakat. Tehát lesz majd egy

visszatérése, az ítélet napján – erről az elmúlt hetekben is volt szó, de a 2. adventi vasárnapnak is ez a témája. De az adventi időszakban felerősödik az a bibliai gondolat, hogy Jézus mindenkire szeretne eljönni. Az ajtó előtt állók és zörgetek, aki megnyitja az ajtót vele vacsorálok, és ő énvelem. – mondja Jézus a Jelenések könyvében.

Jézus mindenkinek ez életébe, a te és az én életembe is szeretne újra és újra belépni.

Egy – talán a karácsony előtti időben – szokatlan evangéliumi részt olvastam fel az oltár előtt. Nem azért, mert nem találtam mást, hanem azért, mert advent első vasárnapjának évszázadok óta ez az evangéliumi igéje. Jézus jeruzsálemi bevonulására húsvét előtt virágvasárnap emlékezünk, de itt is fontos szerepe van, amelyet talán Zakariás próféta könyvének mondata magyaráz legjobban: Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, számarháton ül...

Adventus Domini – az Úr eljövetele. Valóban az Úr, a Király Jézus érkezik. De hogyan fogadjuk mi a királyt?

Az emberek ágakat szórtak az útra, voltak, akik a köpenyüket terítették elé. Hogyan fogadjuk mi a hozzánk érkező Urat? Ez advent első vasárnapjának első kérdése.

Amikor vendéget fogadunk, akkor igyekszünk kitakarítani a házat. Szeretnénk egy olyan képet mutatni, amelyben minden rendezett, minden a helyén van. Amikor Jézus jön hozzánk, akkor is ezt tesszük. Csakhogy – egyrészt Jézus nem csupán vendégként szeretne jönni, hanem be szeretne költözni. Ekkor már nem elég a felszínes tisztogatás, ekkor nagytakarításra van szükség.

De van egy jó hírem. Jézus amint belép az ember életébe, segít a nagytakarításban. Világosságot gyűjt. Egy gyertyát gyújtottunk meg az adventi koszorún. Egy sötét szobában egyetlen ilyen kis gyertya is olyan világosságot tud adni, ami mellett már megkezdődhet a nagytakarítás.

Jézus a világ világossága, ő ez a gyertya, aki bevilágítja a mi sötét életünket.

De kérdezhetnénk, hogy egy gyertya fényénél hogyan lehet takarítani?

Ebben segít Péter apostol mai alapigéjében. Amikor Péter ezt a levelet írja, akkor olyan közösségeknek, olyan gyülekezeteknek és hívő embereknek ír, akik már megnyitották szívük ajtaját Jézus előtt, akiknél már ott van ez a fény. Ezt írja alapigéjénél Péter ezekről az emberekről: *8Őt szeretik, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, 9mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.*

Nekik mondja: *22Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitaróan, tiszta szívből szeressétek, 23mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által. „Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull, 25de az ÚR beszéde megmarad örökké.” Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.*

Két dologra kapunk választ ebből az igéből.

Az egyik, hogy mi a tisztaság fokmérője? A másik, hogy mi is az igazi tisztítószert.

Kezdjük a másodikkal. Egy gyertya fényénél nehéz a nagytakarítás egy lakásban. De egy gyertya fénye mellett el lehet kezdeni olvasni. Mert a lelkünknek egy másfajta tisztítószert, nem söprűre és lapátra, nem rongyra és gőztisztító ablakmosóra van szüksége, hanem az Isten igéjére. Erről beszél Péter, amikor azt mondja: Isten élő és maradandó igéje által születettek újjá. *Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.*

Magyarul: az Isten igéjének olvasása és a róla szóló igehirdetés azok, amelyek ezt a lelki megtisztulást, a lelki lila foltjaink eltűnését elindítják.

Nem kell különböző praktikákhoz folyamodni, nem kell önismereti kurzus, nem kell semmi más: csak az Isten igéje.

Két hete arra hívtam mindenkit, hogy vegyünk elő minden nap a Bibliánkat, és reggel és este olvassuk, kezdjük ezzel a napunkat, és zárjuk is az Isten igéjével. Nekem még működik a dolog, nem fáradtam bele, sőt ahogy olvasom, egyre jobban kívánom. (Kicsit olyan ez, mint a tegnapi feleségem által vásárolt étcsokival bevont kandírozott narancshéj, megkóstolja az ember és nem tud ellenállni, az egészséget befalja. Azért az nagy különbség, hogy a Biblia olvasása nem hizlal.)

Olvassuk, hallgassuk amennyit csak tudjuk Isten igéjét. Amit nem véletlen hívunk igének. Mert észre fogjuk venni, hogy elkezd hatással lenni az életünkre, a mindennapjainkra. Jó segítség a Biblia rendszeres olvasásához az Útmutató..., de ha valakinek nincs ilyen, vagy szeretné most az adventi időben kicsit aktívabban foglalkozni vele, akkor javaslom: Bátran kezdjen bele Ézsaiás próféta könyvének olvasásába (az útmutatóban is ebből vannak részletek) mellette pedig lehet Lukács evangéliumából, mint egy adventi naptárból is olvasni, hiszen éppen 24 fejezetből áll. Minden napra egy-egy fejezet, egy-egy rész, amelyet érdemes végig gondolni, megkérdezni magunktól: mit jelent ez rám nézve, mit üzenhet nekem?

Mai alapigénk másik válasza arra a kérdésre vonatkozik, hogy mi a fokmérője annak, hogy Jézus ott van az életben, hogy elkezdődött ez a belső, lelki tisztogatás?

A válasz: *egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek,*²³ *mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá.*

Sokan azt gondolják, hogy azzal, hogy segítenek másokon, már kiérdemlik az Isten jóindulatát, és utat nyitnak maguknak a mennyek országába. Ez alapjaiban téves elképzelés. Igen, vannak jó emberek, sőt, az adventi időszak nagyon sokakból kihozza a jót. Jónak lenni jó, hangzik az egyik legnagyobb adománygyűjtő akció jelmondata, de erre az időszakra időzíti gyűjtéseit minden jótékonyági szervezet. Mert a szeretet ebben a karácsonyt váró hangulatban jobban megnyilvánul. Vagy, csak lelkiismertfurdalása van az embereknek, hogy magukra, közeli családtagjaikra sokat költenek. Teljesen mindegy egyébként, hogy mi az ok, a lényeg, hogy segítünk. És van az évnek legalább egy ilyen időszaka.

Péter azonban másról beszél. Nem egy-egy akciószerű szeretet programról, hanem arról, hogy: egymást kitartóan, tiszta szívből szeressék a keresztyén közösségben. De Péter arról is beszél, hogy ez a szeretet miből fakad. Nem a nagylelkűségünkből, hanem abból, hogy Isten előbb szeretett minket. Ő megmutatta, hogy milyen az igazi szeretet, amikor Jézust lilára verték, bűnné tették értünk, és felszögezték a golgotai keresztre. Az igazi szeretet az Ő szeretete, aki meghalt azért, hogy az én picli lila foltjaim felszívódhassanak. Hogy az az ablak kívül és belül is tiszta legyen. Ő eljött, hogy segítsen. Virágvasárnap a tömeg azt kiabálta: Hozsánna – ami azt jelenti: Segíts meg, Urunk! MI is kiáltuk: Hozsánna...!